

Tượng Tâm

Contents

Tượng Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11

Tượng Tâm

Giới thiệu

Editor : NanaThể loại : hiện đại, niên hạ trung khuyến công, bệnh tim tinh anh thụ, 1×1, HE. Lục Thương đang trong c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tam>

1. Chương 1

Một chiếc xe việt dã chạy đều đều trên quốc lộ thành phố.

Bị tiếng thở dốc bên cạnh thu hút, Lục Thương quay đầu dời mắt khỏi cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Một người cuộn tròn ở chỗ ngồi bên cạnh y, toàn thân bê bết máu, hít thở dồn dập, hai tay siết chặt thành nắm đấm, đáng vẻ vô cùng đau đớn.

Phát hiện điểm khác thường, Lục Thương đưa tay sờ trán đối phương, nhưng lại bị đối phương thô lỗ hất văng.

“Đừng đụng.” Giọng nghe rất non, là một cậu thiếu niên.

Tài xế ngồi đằng trước, chú Viên, khẽ quay đầu lại: “Ông chủ Lục?”

“Không có gì.” Lục Thương bình thản rút tay về.

Dường như đang gắng sức nhấn nhin điều gì đó, cậu thiếu niên nhích ra thật xa, áp sát vào cửa xe, cuộn mình càng chặt hơn. Đèn đường ngoài cửa sổ lúc sáng lúc tối, chỉ soi được vài sợi tóc mái dài ngoằng của cậu ấy, không thấy rõ mặt mũi. Chẳng biết cậu ấy bị thương chỗ nào mà trên đệm dây không ít máu, trong xe nồng nặc mùi máu tươi.

“Bị thương ở đâu?” Lục Thương nhìn chằm chằm cậu thiếu niên, cất giọng hỏi.

Trả lời y chỉ có hơi thở ngày càng rối loạn, hết như trong cơ thể cất giấu một con thú hoang sẽ bùng phát bất cứ lúc nào.

“Cậu ta như vậy, có cần dẫn về nhà không?” Chú Viên ngồi đằng trước hỏi.

Lục Thương quay đầu nhìn một lát, lâm vào trầm tư, dường như đang cân nhắc điều gì đó.

Bấy giờ xe phóng nhanh lên cầu vượt, thân xe ngoặt một cái, chệch sang bên phải, cậu thiếu niên nằm kế bên không có thắt dây an toàn, theo quán tính ngã sang đây, ngửi thấy mùi hương trên người Lục Thương, hình như nhất thời không kiềm chế nổi, há miệng cắn cổ tay y.

“Chuyện gì vậy...” Chú Viên quay đầu lại.

“Không có gì,” Lục Thương không ngẩng đầu lên cắt lời chú Viên, “Nhìn đường đi.”

Chẳng biết có phải do kiệt sức hay không mà độ lực từ cổ tay truyền đến không nặng lắm, ngoại trừ thoáng chốc ban đầu thì không đau gì mấy. Lục Thương cảm nhận được cậu nhóc này không phải muốn tổn thương người, y khẽ nhủ nhủ mày, dùng tay còn lại sờ trán cậu ấy. Tay y lạnh ngắt, cậu thiếu niên như bỗng giật mình tỉnh giấc, thình lình nói lỏng hàm răng, cuống quýt bò lại bên cửa xe, cuộn thành một cục, miệng còn lẩm ba lẩm bầm.

Thế này là trúng độc rồi, sắc mặt Lục Thương trở nên nghiêm túc, y bùm cổ tay, ngẩng đầu dặn dò chú Viên: “Đi bệnh viện.”

...

Hai tiếng trước, quán bar Nam Thành.

Nhiệt độ lại giảm mấy phần.

Tôn Mậu nhìn đồng hồ đeo tay, thấp thỏm nhích tới nhích lui trên sô pha.

“Vay bắc cầu hai mươi triệu?”

*Vay bắc cầu (Bridge loan): Một khoản vay ngắn hạn được sử dụng cho tới khi một cá nhân hay công ty cũng cố được khả năng tài chính dài hạn hoặc thanh toán được các nghĩa vụ nợ hiện tại. Các khoản nợ này là ngắn hạn (dưới một năm) với lãi suất cao và được bảo đảm bằng một vài dạng tài sản ký quỹ như bất động sản hoặc hàng hoá tồn kho.

“Phải.” Tôn Mậu gật đầu lia lịa.

“Cũng không phải không được, chỉ là tôi mới chợt nhớ đến chuyện năm xưa.” Người đang nói tên là Lý Nham, chỉ mới hơn hai mươi tuổi, tóc chải ngược ra sau, ngậm điếu thuốc tựa vào sô pha cười như không cười.

Sắc mặt Tôn Mậu tức thì xanh mét, trực giác nói cho gã biết, lời tiếp theo mà Lý Nham muốn nói ắt khó lọt tai. Quả nhiên, Lý Nham phun một vòng khói, bắt đầu lời chuyện cũ: “Năm đó bố tôi làm ăn thiếu tiền, đúng lúc chú là lãnh đạo ở chi nhánh ngân hàng, ban đầu chú nói thế nào với bố tôi nhỉ, ‘cho dù Thiên vương lão tử đến tôi cũng sẽ không cho các người vay’. Chắc, tôi nói chứ bí thư Tôn ạ, hôm nay sao chú lại đến cầu cạnh tôi, chú cũng biết tính tình bố tôi không tốt mà, chú làm tôi khó xử quá.”

Lúc này Tôn Mậu gần năm chục tuổi trông như học sinh tiểu học bị thầy cô dạy dỗ, lão rũ mắt, ngượng ngừng cười xòa: “Năm đó là hiểu lầm thôi...”

Lý Nham nở nụ cười, cắt lời lão: “Chuyện trước đây qua rồi thì cho qua đi, thật ra bố tôi mạnh miệng chứ mềm lòng lắm, thấy chú gặp nạn là bảo tôi tới giúp chú ngay đấy thôi.”

Biểu cảm trên mặt Tôn Mậu hết sức phức tạp, lát sau lão mới nói tiếp: “Là ông chủ Lý đại nhân có đại lượng.”

“Đúng thế,” Lý Nham không hề khách sáo nhận lời khen của lão, “Nhưng dù sao chúng tôi cũng là thương nhân, không giống loại làm công ăn lương như chú, tôi có thể cho chú vay bắc cầu khoản này, nhưng chú có thể cho tôi cái gì chứ? Lỡ như họ nhận tiền xong không cho chú vay tiếp, chẳng phải tôi sẽ lấp nợ không công cho chú?”

“Tôi còn hai căn nhà, ở ngoại ô còn có một mẫu đất, nếu ông chủ Lý không yên tâm, tôi có thể gán nợ cho cậu.”

Lý Nham phát tay: “Tạm thời khoan nói chút đồ của chú đáng bao nhiêu tiền, theo tôi được biết, hai căn nhà của chú làm số hồng rồi phải không? Tôi không muốn thứ vô nghĩa này, tôi chỉ muốn tiền mặt.”

Tôn Mậu há miệng, nhưng không thốt được lời nào. Lão lẩn lộn vài chục năm, lẩn lộn đến vị trí hôm nay chẳng dễ dàng gì, nếu không phải nhất thời bị quỷ ám cờ bạc thua tiền, lão cũng không sa đoạ đến mức ngần ấy tuổi đầu mà còn phải ăn nói khép nép với thằng nhóc miệng còn hôi sữa này.

“Ông chủ Lục thấy thế nào?” Đang im lặng, Lý Nham đổi đề tài, đột nhiên nhìn về phía người đàn ông ngồi trong góc phòng.

Tôn Mậu quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của Lý Nham, bấy giờ mới thấy một người đàn ông trẻ tuổi vẫn còn ngồi bên cạnh quầy bar, người nọ mặc áo bành tô màu đen, thân hình thon gầy, đang thất thần nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt.

Lúc này vừa khéo có người bưng trà đến, Lý Nham nói: “Ông chủ Lục không uống rượu, đổi tách trà cho ngài ấy đi.”

Nhân viên phục vụ có mắt nhìn nhanh nhẹn dọn ly rượu trước mặt Lục Thương, đổi thành bình trà Phổ Nhĩ tốt nhất: “Xin lỗi vì phục vụ không chu toàn ạ.”

Lục Thương khẽ gật đầu, người này thật sự quá yên lặng, từ đầu chí cuối không nói câu nào, nếu Lý Nham không nhắc, Tôn Mậu suýt quên trong phòng còn một người như thế.

“Chắc bí thư Tôn cũng nghe tin hồi đầu năm ông chủ Lục bỏ vốn cho vài trường đại học trong thành phố xây lầu rồi nhỉ, nói đến thực lực, ông chủ Lục cũng không thua gì nhà họ Lý chúng tôi.” Lý Nham cười đầy thâm ý.

Tôn Mậu lập tức hiểu ý, lần nữa dời mắt về phía Lục Thương: “Ý cậu là...”

“Tôi và ông chủ Lục cũng xem như thân nhau mấy đời, nếu chuyện này do ngài ấy làm bảo lãnh đối ứng, vậy thì mọi việc dễ bàn rồi.” Lý Nham nói.

*Bảo lãnh đối ứng: là một hình thức bảo lãnh ngân hàng, theo đó bên bảo lãnh đối ứng (Lục Thương) cam kết với bên bảo lãnh (Lý Nham) về việc sẽ thực hiện nghĩa vụ tài chính đối với bên bảo lãnh, trong trường hợp bên bảo lãnh (Lý Nham) phải trả thay cho khách hàng của bên bảo lãnh đối ứng (Tôn Mậu). Theo tui hiểu thì ở đây ý nói nếu Tôn Mậu không có tiền trả cho Lý Nham thì Lục Thương làm bên bảo lãnh đối ứng sẽ trả giúp rồi sau đó Tôn Mậu mới trả tiền lại cho Lục Thương.

Tôn Mậu cũng biết đến tên Lục Thương, tuổi còn trẻ đã là người phụ trách tập đoàn Đông Ngạn, đủ thấy phần nào năng lực, chỉ là tính tình người này khép kín, quanh năm ru rú trong nhà, gần như không dính líu đến mấy chuyện tạp nham trong nghề, chẳng biết tại sao hôm nay lại xuất hiện ở đây. Tôn Mậu cảm thấy tình hình đã vượt khỏi tầm tay, hoàn toàn bị Lý Nham dắt mũi, nhưng tạm thời chưa nghĩ ra cách ứng đối nào tốt hơn.

“Mẫu đất ở ngoại ô của tôi, tuy rằng bây giờ không đáng tiền, nhưng chờ sang năm cầu vượt được thông xe, chắc chắn sẽ từ từ lên giá, nếu ông chủ Lục đồng ý, tôi có thể thế chấp mẫu đất này cho ngài.” Tôn Mậu nói.

Lục Thương quay đầu lại nhìn lão, chẳng buồn hỏi rốt cuộc mẫu đất này có tính chất gì, chỉ thản nhiên nói: “Có thể cân nhắc.”

Tôn Mậu vốn đã chuẩn bị sẵn một bài giải thích, nào ngờ đối phương tuyệt nhiên lười nghe, lão không khỏi sững sốt một lát. Lý Nham nghe vậy, trái lại vui mừng ra mặt: “Vậy được, có những lời này của ông chủ Lục thì tôi yên tâm rồi.” Nói đoạn, hắn gọi một người ra ngoài suy xét quy định chi tiết của hợp đồng rồi đưa vào.

Phiền phức坎 trong lòng hơn nửa tháng có tiến triển, lẽ ra Tôn Mậu nên cảm thấy vui vẻ, nhưng chẳng hiểu sao cục nghẹn trong lòng lão chẳng những không chìm xuống, trái lại còn thót lên tới cổ họng.

Loại cậu ấm ngang ngược hống hách như Lý Nham, lão đã gặp nhiều rồi, lo thì lo đấy, nhưng nói cho cùng lão không sợ, còn cái vị tẩm ngầm tẩm ngầm ngồi bên cạnh thì... Lão tự nhận xưa giờ chẳng qua lại gì với Lục Thương, thật sự nghĩ không ra tại sao đối phương lại đồng giúp mình. Lão nghiêng mắt liếc một cái, thấy Lục Thương đứng dậy đi tới xem hợp đồng, trong lòng bỗng chợt dạ đến lạ, lão biết mặc kệ số tiền kia có trả nổi hay không, ân huệ này của nhà họ Lục, hôm nay lão nợ chắc rồi.

“Biết bây giờ chú đang khó khăn nên tôi không thu phí cho vay, chỉ là có một việc nhỏ muốn làm phiền chú,” Lý Nham nhìn về phía Tôn Mậu, giảm thấp giọng, “Tôi có một mớ hàng muốn vận chuyển ra ngoài, tài liệu bị dấn ở hải quan gần ba tháng nay, nghe nói em họ của chú vừa khéo phụ trách chuyện này, chú xem có thể giúp tôi qua cửa thuận lợi chút không?”

Sắc mặt Tôn Mậu thay đổi, nghe đến đây, lão xem như đã hiểu, này giờ nói nhiều như vậy đều là nguy trang, thì ra đây mới là mục đích thật sự của Lý Nham. Cho bọn họ qua cửa một lần, tiếp sau đó sẽ có lần thứ hai, thứ ba, nói trắng ra là, Lý Nham dám chắc lão không có can đảm tìm người môi giới tài chính, lúc này mới cố ý qua đây thừa nước đục thả câu, vơ vét chút lợi lộc cho mình.

*Vai trò của những người làm môi giới tài chính là tạo cầu nối giữa những người có nhu cầu về vay vốn với các tổ chức có nhu cầu cho vay vốn.

Bàn tính này, gã cũng kêu thật.

“Anh Nham,” Lúc bấy giờ, một nhân viên phục vụ gõ cửa bước vào, cúi người nói nhỏ bên tai Lý Nham, “Hàng đưa tới rồi.”

Nghe xong, Lý Nham nở nụ cười, đứng dậy sửa sang quần áo trên người, cười nói: “Hai vị ông chủ, tôi còn chút việc vặt nên xin phép đi trước, đây là địa bàn của nhà họ Lý tôi, rượu nước gái gú cứ gọi thoải mái, tôi không tiếp đãi được, chúng ta hẹn hôm khác gặp lại.”

Nói đoạn, không đợi Tôn Mậu chào hỏi mình, hắn lập tức xoay người ra cửa, động tác còn có phần hấp tấp. Đám đàn em đi theo cũng rút lui ra ngoài, trong phòng nhất thời chỉ còn lại Lục Thương và Tôn Mậu.

“Nào, ông chủ Lục, hút điếu thuốc đi.” Tôn Mậu đưa điếu thuốc qua đây, Lục Thương cũng không ngăn cản, sau khi nhận thì đặt sang một bên, không đụng đến nữa.

Tôn Mậu thấy y không hút, bật lửa lấy ra đành phải cất vào, lão se se sợi thuốc lá trong tay như nghiện: “Hôm nay thật sự làm phiền ngài rồi, ân tình này tôi nhất định ghi nhớ, lát nữa để tôi tạo áp lực với bên kia, bảo bọn họ mau mau nhả số tiền kia ra.”

Lục Thương nghe vậy cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nói: “Tôi đã xem mấy hạng mục ông đang làm ở ngoài vịnh, làm không tệ.”

Vô duyên vô cớ được khen, Tôn Mậu vội khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, làm sao so được với Đông Ngạn.”

Lục Thương chậm rãi rót tách trà cho hai người: “Thật ra bên ngân hàng không có gì phải lo cả, với phong cách làm việc của họ Lý, chắc chắn sẽ không để mình chịu thiệt.”

Ý tứ của lời này quá rõ ràng, Tôn Mậu nghe hiểu, Lý Nham nhất định đã đánh tiếng với ngân hàng từ trước, nếu không đã chẳng đồng ý cho lão vay dễ dàng như vậy. Chỉ là “đánh tiếng” vì giải quyết phiền phức cho lão hay vì gây thêm phiền phức cho lão thì rất khó nói.

“Kết quả tốt là được.” Lục Thương liếc mắt nhìn lão.

“Phải, phải...” Tôn Mậu gật đầu như giã tỏi, sắc mặt bối rối.

Hai người ngồi trong phòng chốc lát, Lý Nham vẫn chưa trở về. Qua một lúc sau, bên ngoài bỗng phát ra tiếng ồn, dường như có người đang đánh nhau, Tôn Mậu muốn ra ngoài xem thử nhưng bị bảo an ở cửa ngăn cản.

“Cửa sau đang dỡ hàng, phiền bí thư Tôn đi cửa trước.”

Lúc này Lục Thương cũng mở cửa đi ra, bảo an lập tức cung kính khom người với y, giọng điệu kính cẩn khép nép: “Ông chủ Lục.”

“Đi.” Lục Thương khoác áo bành tô, khẽ gật đầu với Tôn Mậu, theo bảo an đi về hướng cửa sau.

Quán bar này là căn cứ của người nhà họ Lý, nhà họ Lý vốn lập nghiệp từ ngành ăn uống, sau đó đầu tư thêm trang sức và bất động sản. Lý Kim Thước bố của Lý Nham là một con cáo già, kiếm lời xong bèn mở công ty bảo lãnh, ngoài mặt thì hợp tác với ngân hàng làm bên bảo lãnh cho người ta, sau lưng thì ăn lãi cắt cổ. Trong những năm đầu ngành tài chính mới vừa phát triển, nhà họ Lý ăn lời ngấp hòng, mấy năm

nay chính sách kinh tế quốc gia từ từ siết chặt, Lý Kim Thước nghe tin lập tức hành động, rút khỏi ngành tài chính mở công ty điện ảnh, giao cho con trai tiếp quản, còn mình thì lui ra cánh gà, chỉ kinh doanh quán bar này.

Người ngoài chỉ cho rằng Lý Kim Thước lớn tuổi mong hai chữ bình yên, nhưng mà người quen đều biết, ở đây không chỉ đơn giản là quán bar.

Kế bên cửa sau là một nhà để xe, vị trí vô cùng hẻo lánh, Lục Thương quen đường quen ngõ đi ra, lúc bàn chuyện làm ăn y đã đến đây quá nhiều lần, tài xế chú Viên thường ở gần đó chờ y.

Lục Thương mới vừa tới cửa, chợt nghe một trận tiếng động âm ỉ, trên bãi đất trống không xa có mấy kẻ tóc vàng trông như dân giang hồ đang cầm chai rượu đá người, đám người bên cạnh thì hò hét giỡn cợt. Bảo an cũng không bước đến ngăn cản, hiển nhiên đã nhìn mãi thành quen, hẩn đứng cách Lục Thương chừng một mét, để phòng y bị ảnh hưởng.

Lục Thương không phải dạng người thích lo chuyện bao đồng, đối với thảm cảnh của người khác, y cũng không mấy hứng thú, chỉ cúi đầu gọi điện thoại cho tài xế kêu xe, cũng không định hỏi nhiều, nhưng không biết có phải khu này mới gần thiết bị che chắn gì không mà tín hiệu không được tốt lắm, gọi vài lần mới thông được.

“Cái mẹ gì thế này, thuốc này còn không bằng lần trước, hốt được tụi nhưng bán quái gì được.” Tiếng ồn ào lại truyền đến, còn kèm theo tiếng chai thủy tinh rơi xuống đất vỡ vụn, âm ỉ vô cùng.

Lục Thương giật mình, bấy giờ mới ngẩng đầu quan sát đám người kia. Toàn là bọn lưu manh con con trông coi địa bàn ở lân cận, chúng đang vây thành một vòng hùa nhau đâm đá một người trông như nhân viên phục vụ nằm dưới đất, đám lưu manh kia tuổi tác không lớn lắm nhưng ai cũng xuống tay rất hiểm, chai rượu phang thẳng vào đầu người ta.

Người bị đánh máu me be bét, không rõ là nam hay nữ, ngón tay run rẩy ghim vào trong đất bùn, hiển nhiên đã hết nhúc nhích nổi, nhìn điệu bộ này, nếu cứ tiếp tục đánh ắt sẽ xảy ra án mạng.

“Dưới trường có thuốc hạ không sạch sẽ, tôi dạy dỗ chút thôi.”

Bị cắt đứt mạch suy nghĩ, Lục Thương nhìn theo hướng phát ra tiếng động, thấy sâu trong bóng tối, Lý Nham đang ngồi trên một chông lấp xe hơi hút thuốc say sưa. Lục Thương không tỏ thái độ gì với những lời này, Lý Nham ở đối diện hơi sững sốt rồi mới nhận ra mình hiểu sai ý, Lục Thương không phải đang báo cảnh sát.

Cũng không thể trách Lý Nham phản ứng quá mạnh, Lục Thương ra ngoài lẩn lộn sớm, tính tình lại già dặn, khi Lý Nham còn đang đàn đúm trốn học đến quán bar chơi, Lục Thương đã bắt đầu làm ăn với bố hẩn. Từ lúc mới quen nhau, Lý Nham đã cảm thấy Lục Thương thuộc cùng một dạng người với bố mình, bởi vậy ít nhiều cũng có chút kính nể, tuy rằng trên thực tế tuổi tác của hai người chẳng chênh lệch mấy.

Xe của chú Viên đã lái tới, Lục Thương vẫn chưa phát biểu bất cứ ý kiến gì với hành vi của Lý Nham, chỉ lướt mắt nhìn người đang thoi thóp dưới mặt đất, đoạn xoay người lên xe.

“Công ty mới của tôi, ông chủ Lục có hứng thú hùn vốn không?” Lý Nham ở phía sau gọi y lại, “Hôm nay chúng ta cũng xem như hợp tác vui vẻ.”

Lục Thương khựng lại, dường như có cú đầu suy tư một thoáng rồi mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lia nhanh qua cửa sổ, dừng trên người cậu nhóc máu me be bét dưới đất, mở miệng hỏi một đấng đáp một nẻo: “Cậu nhóc này không tệ.”

Nói xong nhìn về phía Lý Nham, “Cho cái giá đi.”

Lời này vừa thốt ra, người xung quanh đều sững sốt.

Lý Nham cũng hết sức kinh ngạc, mặc dù hẩn và Lục Thương không quen thân gì lắm, nhưng cũng biết Lục Thương xưa nay lạnh nhạt, thuốc lá rượu chè không dính, mỹ sắc không ham, chẳng hiểu sao hôm nay bỗng dưng nổi lòng thương hại với một đứa con nít. Lòng tò mò thúc giục, hẩn đưa tay nắm tóc mái trên trán nhân viên phục vụ dưới đất, bắt cậu ta ngẩng đầu lên.

Quản đốc bên cạnh thừa dịp nói cho hắn biết, cậu nhóc này vốn bị khách đánh bài thiếu nợ để lại trong quán, nói sau này có tiền sẽ tới chuộc, ai ngờ một đi không trở lại. Thế là cậu ta bị ném vào quán bar, tên tuổi quê quán hỏi gì cũng không biết, xem ra chưa từng đi học, cơ thể lại gầy yếu, muốn văn hóa thì không có văn hóa, muốn sức cũng không có sức, chỉ có thể làm chút chuyện dơ bẩn mà người khác không muốn làm, gần như không có cảm giác tồn tại. Lý Nham tiếp quản quán bar hơn nửa năm, nếu không nhờ hôm nay, hắn thật sự không biết trong quán bar có một người như thế.

Lúc này, hắn nường theo đèn xe nhìn thật kỹ, không thể không thừa nhận, ánh mắt của Lục Thương đúng là đủ độc. Tóc mái dài ngoằng che mất nửa gương mặt của cậu nhóc này, nhưng dưới ánh đèn xe, cặp mắt kia quả thật sáng như sao.

Lý Nham buông lỏng tay, ánh mắt lia qua lia lại trên người Lục Thương, nổi lên chút ý đồ.

“Ông chủ Lục thích à? Vậy tặng ông chủ Lục nhé?”

Xung quanh có người bắt đầu rầm rì, thậm chí còn có người cười trộm.

Lục Thương vẫn hồ hững như thế, không tỏ ra mừng rỡ, nhưng cũng không chối từ, chỉ gật đầu, ra hiệu cho tài xế: “Vậy cảm ơn.”

Dứt lời, tài xế xuống xe đi thẳng tới trước, đẩy đám người ra đỡ cậu nhóc kia lên, kéo vào ghế sau. Thuộc hạ của Lý Nham định ngăn cản, nhưng bị Lý Nham chặn lại.

“Hôm nào cảm ơn cậu.” Lục Thương không mặn không nhạt nói, khép cửa xe lại, bảo tài xế lái đi.

“Hắn chẳng khách sáo gì cả.” Nhìn bóng xe đi xa, quản đốc tức giận nói.

Trái lại Lý Nham trông vô cùng phấn khởi.

“Anh Nham, cho hắn hồi thế sao?”

Lý Nham cúi đầu cười cười, nói: “Mày thì biết gì.”

2. Chương 2

Hôm nay là thứ sáu, dựa theo lệ cũ, Lý Nham phải về nhà ăn cơm, vừa kể chuyện này trên bàn cơm, quả nhiên bố hắn không trách cứ hắn mà còn khen hắn làm tốt lắm.

“Giao thiệp với cậu ta, mày phải chú ý nhiều đấy.” Lý Kim Thước chỉ bảo.

“Biết rồi, trước khi làm phải cân nhắc ba bước, sau khi làm phải cân nhắc bốn bước, bố nói với con nhiều lần lắm rồi.” Lý Nham mất kiên nhẫn.

“Thằng quỷ, dám chê bố mày à,” Lý Kim Thước nổi giận, “Lục Thương chứ không phải ai khác, năm đó cái chết của bố nó có quan hệ khó phủi sạch với chúng ta, chút tài trí của mày, coi chừng bị người ta bán mất.”

Tuy rằng không phục, nhưng thấy sắc mặt bố mình không được tốt, Lý Nham đành phải nói: “Biết rồi.”

Lý Kim Thước lớn tuổi mới có con, lão chiều chuộng thằng con này hết mực, mặc dù Lý Nham còn trẻ, nhưng được gia đình che chở, việc làm ăn vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, chưa từng ăn thiệt bao giờ, bởi vậy hắn rất ngạo mạn, không thèm để ai vào mắt.

“Còn lão Tôn Mậu kia nữa, mày theo dõi sát sao vào, đừng để lão gây trở ngại việc buôn bán của chúng ta.”

Lý Nham đáp lời, chợt nghĩ tới điều gì, bèn hỏi: “Đúng rồi bố, trước đây Tôn Mậu có chấp lắm mà? Sao bây giờ sa cơ thành như vậy?”

Lý Kim Thước mở báo ra, cười quái gở: “Trên đời này có hai thứ không thể dính vào, một là độc, hai là bài bạc, một khi dính vào, cho dù lão có núi vàng núi bạc sớm muộn gì cũng tiêu hết. Lúc trước Tôn Mậu có tiền lắm, nhưng kể từ năm ngoái sau khi có người dẫn lão đến Macau một chuyến, suốt một năm nay lão gần như không ở yên trong nội địa, quỷ mới biết lão đã thua bao nhiêu.”

“Ai dẫn lão đi vậy?”

“Mạnh Tâm Du.”

Nếu thiên kim tiểu thư trong TV đặt vào hiện thực, có lẽ chính là Mạnh Tâm Du, khoan nhắc đến điều kiện bản thân, ba đời ông cha nhà cô nàng đều là nhân vật lập được công trạng ghi vào sách giáo khoa lịch sử, cả gia đình đều là quan lớn, bác trai còn là người đứng đầu công ty năng lượng đồ sộ. Vòng giao tiếp của Mạnh Tâm Du rộng thênh thang, bạn bè kiểu nào cũng có, Tôn Mậu bị cô nàng kéo xuống hố cũng không kỳ lạ chút nào, chỉ là ít ai biết... thật ra cô nàng còn là em gái kết nghĩa của Lục Thương. Lý Nham mới nghĩ sơ qua đã biết Lục Thương sắm vai gì trong cả vụ việc này, nhin không được thấp giọng mắng một câu: “Mẹ nó.”

...

Sáng sớm chín giờ, tiền trả nợ đúng giờ chuyển vào tài khoản, nghe chú Viên báo cáo xong, Lục Thương gạt đầu: “Gửi tin nhắn cho bí thư Tôn, rồi chọn món quà tặng cho Mạnh Tâm Du.”

Chú Viên đáp, sức nhớ tới điều gì đó, quay đầu lại nói: “Thằng bé hôm qua cậu mang về, bác sĩ xét nghiệm ra chất độc khiến người ta phát điên trong huyết thanh của cậu ta, tuy nhiên đã xử lý sạch sẽ, không còn sót lại nữa, xem ra nhà họ Lý quả thật đang buôn lậu hàng cấm, ngoài ra đã làm kiểm tra toàn thân theo dặn dò của cậu, đây là báo cáo.”

*Huyết thanh: Nước trong lấy trong máu ra khi máu đã đông.

Chú Viên đưa cho y: “Hắn là đã bị ngược đãi trong thời gian dài, kiểm tra ra rất nhiều vết thương mới vết thương cũ, cơ thể còn suy dinh dưỡng nghiêm trọng, bác sĩ nói, e là phải nằm viện.”

“Nằm đi,” Lục Thương nhận lấy đặt sang một bên, không đọc, “Giữ lại một mẫu huyết thanh chứa độc, tìm sở trưởng Ngô ở khu Tây viết thư ủy thác, làm một bản giám định thương tật, chụp lại tất cả vết thương, lấy máy quay trước cửa nhà xe tới, lưu đoạn clip ngược đãi lại.”

Chú Viên: “Cậu muốn...”

Lục Thương cho chú Viên ánh mắt ngầm hiểu, y thật sự không phải người lương thiện, nhưng nếu có thể bắt thóp Lý Nham, y cũng không ngại nhúng tay vào chuyện bao đồng này, đến lúc đó chỉ cần ở đằng sau giật dây một chút, hiệu quả nhất định tăng gấp bội. Suy cho cùng Lý Nham vẫn chưa đủ kinh nghiệm, nếu đổi thành Lý Kim Thước, lão chắc chắn sẽ xử lý người sạch sẽ rồi khua chiêng gõ trống dâng đến tận cửa, vừa dát vàng lên mặt mình vừa không để lại nhọc nhằn.

Lục Thương néo néo băng gạc trên cổ tay, đổi đề tài: “Chùng nào Tử Thụy về nước?”

“Mười một giờ tối nay, đã cho người đi đón.”

Chú Viên làm việc luôn chu toàn, y không có gì phải nhọc lòng, nói xong câu này, hai người lại lặng thinh. Hồi lâu sau, Lục Thương mới hỏi: “Có phải chú muốn hỏi tôi tại sao lại đưa người như vậy về không?”

Chú Viên: “Trước khi qua đời bố cậu đã dặn dò, cậu cũng biết ông ấy để ý phương diện này thế nào mà.”

Tưởng tượng đến gương mặt đau đớn của bố mình, Lục Thương cười nhạt một tiếng: “Yên tâm đi.”

Chú Viên cũng không nói gì thêm, chỉ hỏi: “Sau khi đón bác sĩ Lương về, có muốn đưa bác sĩ Lương về nhà trước không?”

“Không cần, đưa cậu ta về thẳng bệnh viện đi, khi nào rảnh tôi đi tìm cậu ta.”

Chú Viên thay đổi sắc mặt.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của chú Viên, Lục Thương bắt đắc dĩ nói: “Chú Viên, tôi chờ lâu lắm rồi, không sao cả.”

Chú Viên làm tài xế ở nhà họ Lục gần ba mươi năm, còn kiêm chức trợ lý của Lục Thương, ông hiểu rõ bản tính của y nhất, biết bấy giờ mình nhiều lời cũng vô dụng, đành phải miễn cưỡng gạt đầu.

Mười năm trước, bố Lục Thương chết vì suy kiệt tim, Lục Thương khi ấy vẫn còn là thiếu niên không thể không vội vã trở về từ nước ngoài, xử lý hậu sự của bố, tiếp quản việc làm ăn của nhà họ Lục, cũng kể từ lúc ấy, chú Viên mới bắt đầu tiếp xúc với người thừa kế không có chút tiếng tăm này. Lục Thương tuổi

không lớn lắm, nhưng làm việc đâu ra đó, quen việc cũng nhanh, dưới sự giúp đỡ của một người bạn cũ của bố Lục, y nhanh chóng ổn định cục diện. Lúc đầu chú Viên cũng không hiểu tại sao nhà họ Lục không để con trai độc nhất ở nhà phụ giúp mà cứ phải đưa cậu ta ra nước ngoài... mãi đến khi ông thấy báo cáo kiểm tra sức khỏe của Lục Thương.

Cuộc sống là một cuộc trao đổi ngang giá tiếp nối một cuộc trao đổi ngang giá khác, mỗi bên có một thứ, tất phải dùng thứ khác để đổi chác, bố y không thoát nổi số phận, y cũng tương tự.

Năng suất làm việc của chú Viên rất cao, vào buổi tối cùng ngày hôm ấy, ảnh chụp vết thương đã đưa đến bàn làm việc, xưa nay Lục Thương không hề để ý mấy việc vặt vãnh này, chỉ tiện tay lật lật theo thói quen, ai ngờ vừa lật thì không buông xuống được nữa.

Sau khi xuống máy bay, Lương Tử Thụy chạy thẳng đến nhà họ Lục, đẩy cửa ra, phát hiện chủ nhà thích hao tâm tổn trí quả nhiên còn đang bận việc.

“Bệnh nhân phải ngủ sớm, sao cậu chẳng bao giờ nghe lời dặn của bác sĩ vậy?” Lương Tử Thụy ném vali hành lý xuống đất, hối hả chạy đi mở tủ lạnh, “Nhanh lên, có gì ăn không, tôi sắp chết đói rồi.”

Lục Thương nhìn bùn cát trên giày đối phương, “Cậu có thể nào cởi giày rồi mới vào không?”

“Ấy quên.” Lương Tử Thụy đá rớt giày, đi qua mở cửa tủ lạnh, đúng lúc nhận được điện thoại từ phòng bếp, nói món bún ốc đã nấu xong.

tt5

Bún ốc

Vừa nghe có bún ốc, Lương Tử Thụy lập tức ngừng lục tủ lạnh, nói đùa: “Cậu biết tối nay tôi sẽ đến hả.”

“Ừa, tay cậu bị sao vậy?” Lương Tử Thụy bị băng gạc trên tay Lục Thương thu hút, kéo qua xem thì không khỏi hoảng hốt, “Đây là... trai cắn?”

Lục Thương vội vàng lật tài liệu trên tay, không để ý đến đối phương.

“Tay đừng nhúc nhích, tôi khám cho cậu.”

Lương Tử Thụy là bạn nối khố của Lục Thương, anh chàng học bác sĩ bên Mỹ, gia đình còn mở một tiệm thuốc Trung y ở gần phố người Hoa, từ nhỏ đã thấm nhuần tư tưởng, Trung y và Tây y đều rành hết. Là một kẻ cuồng y học, anh chàng thích nhất là khiêu chiến những căn bệnh khó xơi, tự xưng là một nhàn hoa trong giới y học, thật ra là một đóa bông gòn dở thì đúng hơn, ánh mắt khi thấy bệnh nan y còn tha thiết hơn thấy gái đẹp mặc bikini, người ta thấy gái đẹp là nhào tới tán tỉnh, anh chàng lại nhào tới bắt mạch.

Lúc Lương Tử Thụy bắt mạch cho y, bún ốc, cá mực nướng và hương thung nướng được dọn hết lên bàn ăn, cả căn nhà đều bốc mùi.

“Nửa năm qua cậu cũng chịu khó làm việc quá ha, ngày mai đến chỗ tôi đi, tôi làm kiểm tra cho cậu, nhớ đừng ăn sáng.” Lương Tử Thụy rút tay về, sắc mặt khó coi.

“Tôi...”

“Từ chối cũng được, lần sau phẫu thuật xén bớt thuốc gây tê của cậu.” Lương Tử Thụy bình tĩnh mà ăn.

Than trong lò sưởi phát ra một tiếng vang nhỏ, Lục Thương dứt khoát lảng tránh đề tài này, lấy một tấm hình từ trong xấp tài liệu, đẩy tới, “Cậu thấy vết sẹo này giống cái gì?”

Lương Tử Thụy uống một ngụm nước, mới nhìn sơ đã đưa ra kết luận: “Đạn bắn xuyên qua.”

“Đo đường kính được không?”

“Khó lắm, vết sẹo này ít nhất là từ mười năm trước, chưa kể lúc bị thương chắc vẫn còn là con nít, bây giờ da thịt này nở rồi.”

Dứt lời, Lương Tử Thụy không khỏi sinh nghi, lấy báo cáo qua giờ ra xem: “Trong nước cấm súng, người có vết thương kiểu này cũng không nhiều, báo cáo giám định thương tật này của ai thế?”

Sắc mặt của Lục Thương nhất thời khó mà miêu tả: “Tử Thụy... Cậu có tin số mệnh không?”

Lương Tử Thụy ngẩng đầu lên khỏi báo cáo, hoảng hồn nói: “Cậu uống lộn thuốc à?”

Lục Thương lắc đầu: “Trước đây tôi cũng không tin.”

Bàn tay lật báo cáo bỗng cứng đờ, trong đầu Lương Tử Thụy nhanh chóng xâu chuỗi từng chút đầu mối, sau khi ngộ ra Lục Thương đang nói gì thì đứng bật dậy, hỏi: “Ý cậu là, đây là thằng bé mười năm trước? Nó chưa chết?”

“Không biết, thế nên phải làm phiền cậu,” Lục Thương có vẻ rất bình tĩnh, “Tôi sắp xếp cậu ấy ở chỗ của cậu rồi, sáng mai cậu xem thử giúp tôi, nhờ hết vào cậu.”

“Ừây, sao không nói sớm, tài xế của cậu đâu, mau đưa tôi về coi.”

Tiến bước Lương Tử Thụy, Lục Thương lại bận rộn thêm một lát rồi mới nghỉ ngơi, cửa ải cuối năm sắp đến, công việc vừa nhiều vừa phức tạp, y không thể không tốn thêm chút công sức, lúc sáng dậy sắc mặt không được tốt lắm, chú Viên nhìn mà nhú mày.

“Nếu không hôm nay đừng đi.”

“Không sao.” Lục Thương cúi đầu chỉnh khuya áo.

Sáng sớm trời đổ sương mù, bây giờ vẫn chưa tan hết, Lục Thương chạy thẳng đến khoa bệnh nhân nội trú ở bệnh viện Thụy Cách, Lương Tử Thụy đã chờ ở cổng.

“Sắc mặt cậu hết như vừa bò ra khỏi mộ.”

Quả thật Lục Thương cảm thấy không thoải mái lắm, tay phải vẫn lảng lạng ẩn trước ngực: “Đi thôi.”

“Đi đâu mà đi,” Lương Tử Thụy choàng tay lên vai Lục Thương, cười tủm tỉm dẫn y rẽ vào một lối, “Làm kiểm tra trước đã.”

Bệnh viện Thụy Cách là do nhà họ Lục bỏ vốn đầu tư, là bệnh viện tư nhân được thành lập dưới danh nghĩa của chú Lương Tử Thụy, nằm bên cạnh bệnh viện công lập lớn nhất thành phố, hai tòa nhà chỉ cách nhau một cái hành lang trên không, máy móc dụng cụ đều xài chung. Lục Thương không thích chốn đông người, Lương Tử Thụy nài nỉ mãi y mới chịu miễn cưỡng băng qua hàng lang chụp X-quang động mạch, cũng may các số liệu của y đều được lưu trữ, lấy kết quả cũng nhanh.

“Lại nặng thêm.”

Lục Thương cũng không để tâm.

“Dựa theo tốc độ chuyển biến xấu này, cậu khó mà chống nổi tới cuối năm sau,” Lương Tử Thụy cảm thấy vô cùng nhức đầu, “Thằng bé kia tôi lấy mẫu làm kiểm tra giúp cậu rồi, kết quả so sánh phải chờ cuối tuần mới có.”

“Không cần gấp.”

“Tôi gấp nha,” Lương Tử Thụy nói, “Thời gian không còn nhiều nữa.”

Lục Thương ngẩng đầu nhìn Lương Tử Thụy, Lương Tử Thụy đẩy ảnh siêu âm tim đến trước mặt y, nói: “Hai năm trước mạch máu dị ghép cho cậu không đạt hiệu quả lý tưởng, động mạch chủ bị co hẹp đoạn sau gây phình động mạch, thứ này hết sức nguy hiểm, lỡ như bị vỡ, cậu chỉ có nước đi gặp thượng đế.”

*Dị ghép (allograft) là việc cấy ghép được thực hiện trên hai cá thể cùng loài, ví dụ cấy gan của người này cho người kia.

Lục Thương: “Nói biện pháp đi.”

Lương Tử Thụy bất đắc dĩ, nghĩ một lát mới nói: “Trong tay tôi có một dự án Cyclosporine loại mới, nếu suôn sẻ chắc có thể giúp được cậu, cậu... chờ tôi.”

*Thuốc Cyclosporine được sử dụng để ngăn ngừa thải ghép ở những người ghép gan, thận hoặc ghép tim (Thải ghép là quá trình mà trong đó hệ miễn dịch của người nhận cấy tấn công vào cơ quan được cấy).

Buổi tối, hai người ăn cơm ở nhà hàng. Lúc đi, Lục Thương đóng gói một phần canh bò câu.

“Quan tâm thể cơ, đúng là hiếm thấy nha ông chủ Lục.” Lương Tử Thụy trêu chọc.

Lục Thương không hơi đâu để ý, chỉ hỏi: “Phòng nào?”

“Cậu đoán đi.”

“.....”

Lương Tử Thụy thật sự sợ y: “Ày, 503.”

TV đang thông báo tin tức khối khí lạnh sắp hạ xuống, lúc Lục Thương đi vào phòng bệnh, cậu thiếu niên trên giường đang ngẩn người. Để tiện xử lý vết thương, tóc của cậu ấy bị cắt ngắn, để lộ tròng mắt đen lúng liếng, khoe mắt dán băng gạc, da dễ trắng muốt, sau khi thay quần áo bệnh nhân sạch sẽ, cả người trông sáng sủa hẳn.

Lục Thương đặt canh lên bàn ăn trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Nhớ tôi không?”

Cặp mắt sâu thẳm dao động quanh băng gạc trên cổ tay y một lát, cậu thiếu niên đối diện đường nhìn của y, cung kính gọi một tiếng: “Ông chủ Lục.”

Lục Thương gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế trước giường bệnh: “Cậu tên gì?”

“Tiểu Lê... Em họ Lê, họ đều gọi em là Tiểu Lê.”

“Không có tên sao?”

“Không nhớ ạ.”

Lục Thương nhìn chằm chằm cậu ấy chốc lát, nói: “Thế gọi Lê Thúy đi.”

Cậu thiếu niên nhìn y, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

“Sau này cậu theo tôi,” Lục Thương cũng không định giải thích, chỉ hỏi, “Nhận được mặt chữ không?”

“Nhận được một ít ạ.”

Lục Thương âm thầm tính toán, không hỏi gì khác, chỉ bảo cậu ấy uống canh.

Chưa đến mấy ngày, có người đưa chút quần áo qua đây, tất cả đều là hàng cao cấp, đến khi thấy chú Viên sắp xếp đồ đạc vào trong tủ quần áo, Lê Thúy mới nhận ra là cho mình.

“Ba tuần sau xuất viện, sẽ có người tới đón cậu, nhớ thay đồ trước,” Chú Viên làm việc theo quy củ, “Đây là thẻ căn cước của cậu.”

Lê Thúy nhận lấy, nhìn chằm chằm hai chữ “Lê Thúy” bên trên, sững sốt thật lâu.

“Tấm này là thẻ tín dụng, là thẻ phụ dưới tên ông chủ Lục, muốn mua gì có thể lấy đi quẹt, nhưng không được rút tiền mặt, muốn để dành tiền thì chờ cậu xuất viện có thể tự mở một tấm thẻ ngân hàng.”

“Con...” Lê Thúy nhìn thẻ, hồi lâu không nói nên lời.

Chú Viên thấy thế cũng không nói nhiều, chỉ đặt thẻ trên bàn.

Ngồi trước máy theo dõi nhìn phản ứng của cậu thiếu niên, Lương Tử Thụy cười nghiêng ngả: “Nhìn cậu làm em nhỏ người ta sợ kìa...”

Lục Thương làm như không liên quan đến mình, cúi đầu mở lon bia.

“Rốt cuộc cậu định sắp xếp thằng bé thế nào?”

“Nhận nuôi.” Lời ít ý nhiều.

“Nhận nuôi?” Lương Tử Thụy lú lút, liếc mắt, “Thôi bao nuôi cho rồi.”

Lương Tử Thụy thuận miệng nói thế, nhưng Lục Thương lại tiếp thu vào lòng. Nếu nhận nuôi thì mai này một là phải đối mặt với vấn đề tài sản, hai là sẽ mang đến nguy hiểm không cần thiết cho cậu nhóc, đó

cũng là điều mà mấy ngày nay y đang suy xét, còn nếu là bao nuôi, vậy quả là cách vẹn cả đôi đường, cũng dễ mang cậu ấy theo bên mình hơn.

“Mấy lão già trong công ty đều đếm ngày ngóng trông cậu bệnh chết, nếu biết được chuyện này, bọn lão chắc chắn sẽ không tha cho thằng bé, đổi thành người yêu dễ nói hơn, như vậy thằng bé ở bên cạnh cậu cũng xem như có lý do chính đáng, sẽ không khiến người khác nghi ngờ.”

Lục Thương nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của đối phương.

“Nhưng bao nuôi trẻ vị thành niên, tội lỗi quá...”

Lục Thương sực nhớ ra điều gì đó: “Cậu ấy mấy tuổi?”

“Xét độ phát triển của xương thì khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, đầu khớp xương vẫn chưa khép kín, vẫn còn có thể cao lớn hơn nữa, nhưng thằng bé thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài, tuổi thật chắc sẽ lớn hơn chút... chắc tầm mười bảy mười tám tuổi.”

“Vết thương thì sao? Khỏi hẳn cần bao lâu.”

Lương Tử Thụy giơ ba ngón tay, nói: “Tổn thương gân cốt cần tĩnh dưỡng một trăm ngày mà, tôi thì kiến nghị nằm viện đến cuối tháng, bây giờ cậu là kim chủ của thằng bé, nếu cậu bảo không cần, tôi sẽ không can thiệp, nhưng mà tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu, thằng bé thiếu nguyên tố vi lượng, vết thương ở chân thoát nhìn chưa lành lại hẳn, trong một tháng không nên đi lại thời gian dài.”

3. Chương 3

Hôm xuất viện, Lê Thúy cũng không gặp Lục Thương, chú Viên nói cho cậu biết, sức khỏe của ông chủ Lục không được tốt, bây giờ đang ở đảo giữa hồ tĩnh dưỡng.

Đối với việc “không được tốt” rốt cuộc không tốt đến mức nào, Lê Thúy cũng không rõ lắm, chỉ đoán là cảm cúm phát sốt này nọ, thế nên khi cậu đến đảo giữa hồ, thấy Lục Thương ngồi xe lăn đi ra, cậu không thể nào che giấu sự ngạc nhiên trên mặt mình.

“Ông chủ Lục.” Cậu cúi đầu gọi một tiếng.

Lục Thương không nói gì nhiều, lướt mắt nhìn Lê Thúy: “Đứng thẳng lên, đừng khom lưng.”

Lê Thúy lập tức ưỡn ngực, hai tay khép bên hông một cách ngay ngắn.

Cậu nhóc này chỉ gầy chứ không lùn, đang nằm giữa giai đoạn thiếu niên và thanh niên, loáng thoáng có thể trông thấy chút dáng dấp của đàn ông trưởng thành, trước đó cuộn mình thành một cục nhỏ nên Lục Thương cứ ngỡ là con nít, bây giờ đứng thẳng thoát nhìn còn cao hơn y một chút.

Lục Thương thu hồi tầm mắt, đưa một phần tài liệu trên đùi qua cho cậu ấy, nói: “Đọc không hiểu cứ hỏi tôi.”

Lúc hai người nói chuyện, y tá và chú Viên đều ra ngoài, trong phòng chỉ còn bọn họ.

Lục Thương tựa lưng vào ghế, chống đầu thất thần nhìn ánh nắng loang lổ trên mặt hồ đằng xa. Bình thường y không nói cười tùy tiện, ngay cả động tác cũng ít, hễ ngồi xuống là giống như bức họa cũ lúc hoàng hôn. Tất cả mọi thứ xung quanh như bị y lây nhiễm, thậm chí chim chóc ngoài phòng cũng ngừng hót, trong phòng nhất thời yên lặng đến mức chỉ có thể nghe được tiếng lật giấy.

Vất vả lắm mới lật xong, Lê Thúy cầm bút ký tên mới của mình ở trang cuối cùng.

Lục Thương quay đầu lại: “Đọc hiểu hết à?”

Lê Thúy lắc đầu: “Đa số đều không hiểu.”

Lục Thương cảm thấy cậu nhóc này thật thú vị, bèn hỏi: “Vậy cậu ký tên làm gì?”

Lê Thúy ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời ngời, tuy cậu không nói gì, Lục Thương vẫn hiểu ý từ ánh mắt của cậu.

“Cậu không phải là món hàng tôi mua, ở chỗ của tôi, cậu có quyền từ chối,” Lục Thương bình tĩnh nói, “Tôi không thích ép buộc người khác làm chuyện gì, tất cả những gì tôi cho cậu đều có mục đích cả, vì mục đích đó, mai này cậu sẽ trả giá rất đắt, trước lúc ấy, tôi sẽ cố gắng bù đắp cho cậu, nhưng tôi hy vọng lúc ấy cậu sẽ cam tâm tình nguyện.”

Lần đầu tiên nghe Lục Thương nói một câu dài như vậy, trong thoáng chốc Lê Thúy không hiểu hết được, cậu cúi đầu nhìn tài liệu trên tay, bên A bên B chỉ chút làm cậu gần như hoa cả mắt.

Lục Thương thầm nghĩ có lẽ mình sai rồi, y kinh doanh nhiều năm, bất cứ chuyện gì cũng quen làm theo quy tắc, nào là hợp đồng miệng, hợp đồng trên giấy, ký tên đóng dấu, thị thực chữ ký... mà với một cậu nhóc, dùng quy tắc này hiển nhiên không phù hợp.

“Đặt xuống trước đi.” Lục Thương lấy hợp đồng lại, ánh mắt dừng ở chữ ký của đối phương, nhìn vài lần rồi hỏi: “Ai dạy cậu viết chữ?”

“Em chép lại từ thẻ căn cước.”

Lục Thương suy tư một lát, nói: “Dạy cậu đọc sách trước đã.”

Bữa trưa ăn ở bên hồ, ăn tôm và cá lóc bắt ngay tại chỗ, Lê Thúy ngồi đối diện Lục Thương, ít nhiều vẫn cảm thấy hơi câu nệ.

Mười ngón của Lục Thương rất dài, móng tay cắt giữa gọn gàng, không có xăm mình, cũng không đeo bất cứ trang sức nào, mỗi lần đưa tay gấp thức ăn sẽ để lộ một đoạn xương cổ tay hơi lồi, động tác vừa thoải mái vừa nhã nhặn.

Lê Thúy không dám ngẩng đầu nhìn lung tung, đành phải nhìn chằm chằm bàn tay cứ với sang đây của Lục Thương, không để ý rằng đồ ăn trong bát của mình đã xếp thành một ngọn núi nhỏ.

“Không hợp khẩu vị à?” Lục Thương thấy cậu không hề động đũa.

Lê Thúy lắc đầu.

“Không cần phải câu nệ như vậy.” Lục Thương ngẩng đầu nhìn Lê Thúy. Mới qua nửa tháng ngắn ngủi, cuối cùng Lê Thúy trông đã lành lặn hơn so với lần trước gặp mặt, chỉ là vẫn gầy còm như cũ, có thể thấy rõ xương quai xanh cách lớp áo, tóc tai đã được xử lý một lần, kiểu tóc vô cùng đơn giản, thoát nhìn chẳng khác gì một học sinh cấp ba bình thường.

“Mọi khi đám Lý Nham ở quán bar hay đánh người cho vui lắm sao?” Lục Thương đổi đề tài.

Lê Thúy không đáp, nhưng im lặng đã nói rõ tất cả.

“Xưa nay nhân phẩm của Lý Nham vẫn tệ tiện như vậy, lần sau gặp không cần khách sáo với hắn.” Lục Thương nói.

Lê Thúy ngẩng đầu lên, trong mắt có ngờ vực.

“Ăn cơm đi,” Lục Thương cũng không giải thích nhiều, đứng dậy rời bàn, “Buổi tối đi dự tiệc rượu với tôi, cậu nhớ chuẩn bị một chút.”

Chẳng bao lâu chú Viên đã tới, Lê Thúy hỏi: “Chân của ông chủ Lục... ổn chứ?”

“Chân của cậu ấy không có vấn đề gì, vấn đề ở chỗ cung cấp không đủ máu.”

“Con thấy anh ấy ngồi xe lăn đi ra, con còn tưởng...”

Chú Viên giải thích: “Cậu ấy ít khi dùng xe lăn, chỉ khi nào bệnh tình thật sự nghiêm trọng mới thế, sức khỏe của cậu ấy không được tốt, không thể đứng lâu, cậu ở bên cạnh nhớ giúp đỡ cậu ấy nhiều vào.”

Lê Thúy nghiêm túc gật đầu.

Buổi tối, Lê Thúy thay giày, đứng trước gương sững sốt hồi lâu. Người trong gương mặc lễ phục trắng thướt tha, chân xỏ giày mới tinh, tóc tai chải chuốt gọn gàng... Đây là lần đầu tiên cậu thấy mình nghiêm túc chín chu như thế, nhất thời chỉ cảm thấy xa lạ.

Chú Viên gõ cửa, cậu phục hồi tinh thần lại, xếp quần áo thay ra cất vào trong tủ, lúc nhắc chân xuống lầu, mắt cá chân bỗng đau nhói.

Vết thương ở chân cách đây không lâu vẫn chưa khỏi hẳn, sáng nay đi tới đi lui suốt cả ngày, bây giờ trọng lượng toàn thân đều dồn xuống chân khiến cậu cảm thấy hơi khó chịu.

“Ngần ngơ gì vậy?” Lục Thương ở trong xe chờ cậu.

Trời mưa lâm lâm, Lê Thúy ráng nhìn cơn đau, bước chân ra, bình tĩnh mở cửa ghế lái phụ.

“Ngồi đằng sau này.” Lục Thương nói.

Lê Thúy nghe lời ngồi xuống vị trí bên cạnh y, mùa đông mưa ít mà còn thoang thoảng vị kim khí. Trước khi xe bắt đầu chạy, Lục Thương đưa cho cậu một tờ khăn giấy.

“Lát nữa cậu đi theo tôi, không cần nói gì hết, nếu có người đến gần, không cần phải để ý.”

Lê Thúy “ừm” một tiếng, Lục Thương nói xong thì nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

Xe chạy ngang qua một tòa tháp khí tượng, đèn neon uốn lượn biến hóa liên tục dưới làn mưa, trông hết như một con rắn độc huyền bí đang cô độc quan sát mặt đất. Sống ở đây mấy năm, thành phố này vẫn xa lạ với cậu như thế.

Xuống xe, Lê Thúy cúi đầu đi theo sau Lục Thương, dưới những ánh mắt hoặc đánh giá hoặc tò mò phóng tới, cậu băng qua sảnh lớn đông nghịt người, đi vào một gian phòng bài trí càng xa hoa hơn.

Ở đây đang cử hành vũ hội, vẫn chưa tới giờ khai mạc, người người tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ cười nói, Lê Thúy vừa bước vào lập tức thu hút tầm mắt của mọi người.

“Cậu bé xinh xắn thật,” Một cô gái trẻ mặc lễ phục đỏ thắm đi đến đây, đưa cho Lục Thương một ly rượu đỏ, “Lục Thương, đã lâu không gặp.”

Những người gọi thẳng tên Lục Thương không nhiều lắm, Lê Thúy không khỏi liếc nhìn cô nàng, nào ngờ đúng lúc chạm phải tầm mắt của đối phương, cậu vội lúng túng quay đầu đi.

Lục Thương nhận ly rượu, nâng ly kiểu tượng trưng: “Tâm Du, đã lâu không gặp, chuyện lần trước vẫn chưa cảm ơn em.”

“Ai bảo thế, em nhận được quà anh tặng rồi,” Mạnh Tâm Du mỉm cười lắc lắc cổ tay, vòng tay tinh xảo tỏa sáng lấp lánh, cô nàng dời mắt sang Lê Thúy, “Vị này là...”

“Phải,” Lục Thương nhận đề tài, ánh mắt lướt qua những người khác trong phòng, nâng ly rượu lên, “Sau này nhờ mọi người chiếu cố.”

Mạnh Tâm Du kinh ngạc, không ít người trong phòng đều đứng dậy nâng ly.

“Anh làm thật hả?” Cô nàng nói khẽ.

Lê Thúy rất nhạy cảm với ánh mắt của người khác, dù đang cúi đầu trốn sau lưng Lục Thương, cậu vẫn biết tiêu điểm của cô gái này chưa từng rời khỏi người mình.

Trái lại, Lục Thương tỏ ra rất ung dung, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Cậu ấy ngoan lắm.”

Lời này rất dễ khiến người ta nghĩ lung tung, Mạnh Tâm Du đỏ mặt, trong lúc cô nàng ngẩn ra, ngoài cửa lại có hai người bước vào, xung quanh bắt đầu phát ra tiếng cười đùa lố lửng, không ít người còn huýt sáo, trong phòng nhanh chóng dậy lên tiếng bàn tán xôn xao.

“Cậu cả nhà họ Lý vẫn thích chơi trội như thế.”

“Người đẹp bên cạnh hẳn có phải là nữ MC của đài truyền hình Thanh Hải không?”

“.....”

Nghe giọng nói quen thuộc giữa đám người, Lê Thúy phản xạ có điều kiện thấy lạnh cả sống lưng, mắt cá chân vốn đau âm ỉ như giẫm phải đồng lửa, bỗng rát.

May là Lục Thương không có ý định tiếp tục trò chuyện với Mạnh Tâm Du, y tìm vị trí yên tĩnh trong góc ngồi xuống.

Không biết do căng thẳng hay gì khác, trán Lê Thúy ứa mồ hôi hột, cậu nhích đến trước sô pha, đang do dự thì thấy Lục Thương vậy tay với mình.

“Qua đây.”

Cậu mới vừa ngồi xuống, Lục Thương đã vươn tay cầm mắt cá chân của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve. Gã đàn ông mắt hí ngồi đối diện trêu tức nhìn chòng chọc hai người.

Lê Thúy nửa tựa vào sô pha, mặt đỏ rần, một nửa là vì đau, nửa còn lại là ngượng ngùng.

“Ông chủ Lục.” Lê Thúy mở miệng ngăn cản.

Lục Thương quay đầu sang, dưới ánh đèn mờ tối, ánh mắt y sâu thăm thẳm, con ngươi hơi nhuốm màu xanh, trông cứ như con lai, giây tiếp theo ánh sáng lưu chuyển, sắc xanh ấy phai mất, khôi phục về màu đen, là do cậu nhìn lầm.

“Sao thế?”

Lê Thúy phục hồi tinh thần lại, nhất thời quên mất mình muốn nói gì.

“Ông chủ Lục... Ừa, Tiểu Lê cũng tới rồi à, xin lỗi nhé, không quấy rầy hai vị chứ?” Là Lý Nham cố ý tìm đến, bên cạnh là một cô em ăn mặc gợi cảm.

Lưng của Lê Thúy lập tức kéo căng, thay đổi nhỏ nhất này không thể thoát khỏi ánh mắt của Lục Thương.

“Thế nào, ông chủ Lục không bạc đãi mày chứ?” Lý Nham từ trên nhìn xuống, nói.

Lê Thúy cúi đầu, trong lòng nhớ kỹ lời dặn “không cần để ý tới ai” của Lục Thương khi nãy, hiển nhiên Lý Nham cũng bị cậu lảng lạng xếp vào hàng “ai” này.

“Cảm ơn, như cậu thấy đấy.” Lục Thương thản nhiên vỗ bả vai cứng ngắc của Lê Thúy.

“Tút lại một chút quả nhiên đẹp hẳn ra, ông chủ Lục thật nhìn xa trông rộng, xem ra tôi đã phung phí của trời.” Lý Nham cười hà hà ngồi xuống đối diện, thật ra lời này có vài phần thật, thậm chí còn lẫn chút ghen tức, đây cũng chính là điều mà Lê Thúy lo lắng, giờ phút này cậu bỗng thấy sợ hãi, lỡ như Lý Nham đổi ý, muốn Lục Thương trả cậu về, Lục Thương có đồng ý không?

“Lê Thúy, mời anh Nham của cậu một ly đi.” Lục Thương đột nhiên nói.

Lê Thúy giật mình, hai tay siết thành nắm đấm.

“Tên mới à?” Lý Nham cười như không cười nhìn cậu, như là khinh miệt, hoặc như cảnh cáo.

Ly rượu được đưa đến trước mặt, Lê Thúy nhận lấy, chột nghe Lục Thương nhích lại nói bên tai cậu: “Cảm ơn anh Nham hào phóng.”

Cậu thành linh hiểu ý, Lục Thương đang giúp cậu giải vây, cậu vội hít sâu một hơi, học theo y nói, “Cảm ơn anh Nham hào phóng.” Sau đó không đợi Lý Nham phản ứng đã nốc liền một hơi.

Lệnh đuổi khách này thật là... chẳng chờa chút mặt mũi nào cho người ta. Lý Nham cười gượng gạo, đưa tay làm dấu “mày giỏi lắm” rồi ôm cô ả bên cạnh lên sàn nhảy.

Thân thể thả lỏng, Lê Thúy mới dần dần nếm được vị, vừa rồi Lục Thương cho cậu uống là nước ép nho.

“Cậu sợ hấn?”

Lê Thúy lóng ngóng cúi đầu, không chế hai chân run rẩy, biết biểu hiện của mình đã làm Lục Thương không hài lòng: “Em... Em sẽ cố gắng khắc phục.”

Dám thừa nhận mình sợ đã là tiến bộ không nhỏ, thật ra cũng bình thường thôi, với cậu ấy mà nói, Lý Nham giống như huấn luyện viên thú, sở dĩ bé sư tử phản xạ có điều kiện cảm thấy sợ hãi đơn giản là vì hồi nhỏ từng ăn quá nhiều đòn roi của huấn luyện viên, chưa phá bỏ được gông cùm xiềng xích trong lòng mình, chứ không phải không có khả năng phản kháng.

Hai người lại ngồi thêm một lát, sần nhảy bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, Lục Thương dẫn Lê Thúy nghênh ngang đi ra bằng cửa trước. Người ở đây đều biết y không thích ồn ào, chủ nhân cũng không nỡ kéo gì nhiều, phải hai nhân viên trực cửa che dù cho bọn họ.

Trời đã tối mịt, mưa lâm râm bên ngoài dần dần thành mưa tầm tã, chú Viên vẫn chờ ở ngoài cửa, thấy Lục Thương đi ra thì lập tức chạy tới: “Bây giờ đến nhà bí thư Hứa phải không?”

Lục Thương mở cửa ngồi vào trong xe, nhẹ giọng nói: “Về nhà đi.”

Chú Viên muốn nói gì, nhìn Lê Thúy rồi lại nuốt trở vào.

Sắc mặt Lê Thúy tái nhợt, tuy rằng từ nhỏ sức nhẫn nại đã cao hơn người khác, nhưng cực hạn mà thân thể chịu được không phải là điều mà cậu có thể khống chế, chân bị thương bắt đầu sưng phù, chen chặt cứng trong giày. Do đang ở trên xe nên cậu ngại cởi giày, không thể làm gì khác ngoài chịu đựng, dọc đường đi đêm giày ngấm cảnh đường phố, tay siết thành nắm chưa từng buông ra.

Nhà Lục Thương là một tòa nhà ba tầng độc lập, chú Viên không sống ở đây, đầu bếp nữ và nhân viên vệ sinh chỉ đến khi được gọi, phần lớn thời gian, ở đây chỉ có một mình Lục Thương, thêm Lê Thúy thì bây giờ là hai.

“Biết chườm đá không?” Lục Thương lấy một túi chườm đá ra khỏi tủ lạnh, bọc khăn lông đưa cho cậu.

Lê Thúy ngoan ngoãn nhận lấy, lẳng lặng ngồi trên sofa chườm mắt cá chân.

“Trong ngăn tủ có thuốc giảm đau, nếu nhịn không được thì tự lấy mà uống, đừng uống quá liều.” Thấy cậu ấy có thể tự lo được, Lục Thương xoay người ngồi xuống bàn cơm trong phòng khách, mở laptop bắt đầu làm việc.

Trong nhà có phòng sách, nhưng Lục Thương không muốn dùng, phòng khách có một chiếc bàn vuông đặt sát cửa sổ, những khi thời tiết tốt có thể ngồi tắm nắng, y thích ngồi ở đó đọc mở tài liệu khô khan, cảm giác như chữ viết cũng có sức sống của riêng nó.

Đáng tiếc bây giờ là buổi tối, ngoại trừ chút ánh sáng lập lờ trên bãi cỏ, ngay cả bóng ma cũng chẳng thấy.

Mỗi khi làm việc, Lục Thương thường hết sức tập trung, hơn nữa còn không biết mệt, chờ y phục hồi tinh thần lại thì đã qua giờ cơm tối. Lê Thúy vẫn còn giữ nguyên tư thế vừa rồi, hai mắt nhìn đâu đâu, túi chườm đá trên tay đã chảy hết thành nước.

“Đói không?” Lục Thương tắt máy tính.

Lê Thúy lắc đầu, bao tử lại không hợp tác “rột” một tiếng.

Nghĩ một đằng nói một nẻo, Lục Thương thở dài trong lòng, gọi điện thoại bảo nhà bếp bưng hai bát mì lên đây, đẩy cả hai bát đến trước mặt cậu, còn mình chỉ rót một ly rượu nếp ấm: “Ăn không hết cứ để lại, sẽ có người tới dọn.”

“Ông chủ Lục không ăn ạ?” Ánh mắt Lê Thúy lập tức bị hai cái trứng ốp la trên mì hấp dẫn, cậu đang ở tuổi ăn tuổi lớn, sức ăn hiển nhiên sẽ nhiều hơn một chút, trước đây bữa đói bữa no quen rồi nên thấy không có gì, dạo này ở bệnh viện một ngày ba bữa thành quen, còn dương ra khẩu vị của cậu nữa.

Lục Thương lắc đầu, nhéo nhéo mi tâm: “Chân còn đau không?”

“Không ạ.”

Nhìn tương ăn “sắp đói chết” của cậu ấy, Lục Thương biết câu “không ạ” này cũng chẳng đáng tin, cảm giác như mình đang nuôi con mèo vậy, nhưng là loại mèo cực kỳ ngoan, y tiện tay đưa tờ khăn giấy cho cậu ấy: “Sau này ở chỗ của tôi không cần câu nệ như thế, đói bụng thì nói với nhà bếp, không khỏe thì tìm bác sĩ Lương, thiếu cái gì có thể nói với chú Viên. Điều mà cậu cần chú ý chỉ có một ——”

Lê Thúy ngẩng đầu khỏi bát mì.

“Đừng rời khỏi tầm mắt của tôi.”

Từ khi tiếp xúc đến nay, đa phần cảm giác mà Lục Thương cho cậu đều là lạnh nhạt, như thể y không có hứng thú với bất cứ thứ gì, không quan tâm đến bất cứ thứ gì, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy khía cạnh cương quyết trên gương mặt uể oải của đối phương.

Lê Thúy biết, đây là điểm mấu chốt của Lục Thương, là điểm mấu chốt mà bất luận thế nào cũng không thể đụng vào.

Có lẽ do nước luộc mì quá nóng, trên trán không khỏi ứa mồ hôi, Lê Thúy ngồi ngay ngắn nói: “Em biết rồi ông chủ Lục.”

“Mau ăn đi.” Lục Thương lau khước miệng giúp cậu, đứng dậy rời ghế, không mặn không nhạt ném một quả mìn, “Buổi tối ngủ phòng của tôi.”

Lê Thúy đang khuấy mì, nghe vậy thì cúi đầu ghen hòng.

Lục Thương khẽ nhú mày, dường như nhớ ra điều gì đó, trên mặt thoáng hiện ý cười: “Biết bao nuôi có ý gì không?”

Sắc mặt Lê Thúy thay đổi, trước đây không ít lần cậu nhìn thấy những minh tinh hay người mẫu bị bao nuôi, bên cạnh Lý Nham cũng có kha khá, sống trong hoàn cảnh như thế, cho dù khờ khạo cỡ nào cậu cũng biết quan hệ này có ý gì.

“Biết là được.” Nói xong, Lục Thương thông thả lên lầu.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Lê Thúy ngồi yên tại chỗ, cậu cẩn thận nhớ lại những lời nói và hành động Lục Thương hồi sáng, bây giờ mới từ từ ngộ ra, cái này giống như kim chủ tuyên bố quyền sở hữu vậy.

Lê Thúy không biết trong mắt người ngoài, một kẻ lớn lên từ ổ cướp tạo ấn tượng như thế nào, chắc hơn phân nửa là hèn hạ đề tiện các loại, nhất định không phải ấn tượng tốt. Với tính tình của Lục Thương hẳn là sẽ không xem thường cậu, nhưng cũng sẽ không có ý đồ gì với cậu mới đúng. Tỉnh táo suy nghĩ lại, trong mấy câu nói kia hình như có ý đùa giỡn nhiều hơn.

Cửa phòng ngủ không khóa, lúc Lê Thúy đi tới, Lục Thương đang đứng trước cửa sổ dùng tiếng Anh nói chuyện điện thoại. Y mặc đồ ngủ, chất vải mỏng manh khắc họa rõ ràng đường nét của lưng y. Nghe tiếng động, y xoay người lại chỉ vào phòng tắm, ra hiệu cho cậu đi tắm.

Phòng tắm rất rộng rãi, áo tắm và khăn tắm xếp gọn đặt bên bồn rửa. Do trên người có vết thương, Lê Thúy không thể dùng bồn tắm lớn, chỉ súc miệng rồi dùng vòi sen xối người, cố gắng tránh mắt cá chân bị thương. Cậu tắm rất nhanh, lúc đi ra, Lục Thương vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong.

Không biết áo tắm làm từ sợi tổng hợp nào mà trơn mịn đến mức cả người cậu tê dại, nhẹ bẫng như không mặc gì cả, vừa ra ngoài chợt nảy sinh một cảm giác xấu hổ khó diễn tả bằng lời.

Đã thế Lục Thương còn nhìn chằm chằm cậu không tha, Lê Thúy càng lúng túng đến mức không ngẩng đầu lên nổi. Một lát sau, đầu bên kia rốt cuộc cúp điện thoại, Lục Thương chìa tay về phía cậu: “Lấy thuốc giúp tôi.”

Thuốc gì cơ? Lê Thúy ngơ ngác, trong lòng tự nhủ không phải chứ, ngẩng đầu đối diện ánh mắt của Lục Thương mới biết mình hiểu sai ý.

“Thuốc nào ạ?” Lê Thúy vội mở ngăn kéo theo đường nhìn của y, phát hiện bên trong thế mà chất đầy hơn chục loại chai lọ.

Lục Thương ngồi xuống bên giường: “Clopidogrel, aspirin.”

*Clopidogrel được sử dụng một mình hoặc kết hợp với aspirin để giảm nguy cơ lên cơn đau tim hoặc đột quỵ.

Lê Thúy ngó ra.

Lục Thương sực nhớ mấy tên thuốc phức tạp này chắc cậu ấy không nhận ra, chỉ nói: “Hàng thứ nhất chai thứ hai và cái chai dán nhãn xanh.”

Lê Thúy ba chân bốn cẳng lấy chai thuốc ra, Lục Thương liếc mắt nhìn cậu, đếm mấy viên thuốc rồi uống nước nguội nuốt xuống: “Cậu mới vừa nghĩ gì đấy?”

“Không... không nghĩ gì cả.”

“Ừ,” Lục Thương vén chăn lên, “Cởi quần áo.”

Lê Thúy: “.....”

“Không muốn à?”

Lê Thúy nhìn y bằng ánh mắt bình tĩnh, không nói tiếng nào, chần chừ vài giây rồi chậm rãi cởi áo tắm ra. Ánh đèn trong phòng ngủ rọi vào cơ thể non trẻ của cậu, trông có vẻ nhu hòa đến lạ. Lục Thương bảo cậu xoay người lại, đoạn đưa tay sờ vết sẹo chồng chất trên lưng cậu, động tác rất nhẹ nhàng: “Sao lại bị như vậy?”

Những vết sẹo này có mới có cũ, có vài cái chính bản thân Lê Thúy cũng không nhớ nổi: “Tàn thuốc là quần đốc chích, vết cắt là chai rượu cứa, mấy vết nhăn nheo là bị phỏng nước sôi.”

“Ở đây...” Tay Lục Thương trượt xuống xương bả vai của cậu, nơi đó có một lỗ tròn nhỏ xấu xí, “Có một vết sẹo.”

Nếu bây giờ Lê Thúy xoay người lại, cậu sẽ thấy trên mặt Lục Thương bộc lộ biểu cảm mà cậu chưa từng thấy bao giờ.

Lê Thúy nghiêm túc nhớ lại: “Lúc em còn bé, không có ấn tượng.”

Lục Thương xoa xoa vết sẹo kia một lát, sau đó vỗ vai cậu: “Ừ, ngủ đi.”

Không có bất kỳ ái muội, thậm chí ngay cả xấu hổ cũng không, bầu không khí bình lặng đến mức Lê Thúy không khỏi hoài nghi lỗ tai của mình xảy ra vấn đề. Cậu nghe lời rúc vào trong chăn, nhìn Lục Thương tắt đèn nằm xuống, khoác tay lên vai cậu, kéo cậu về bên cạnh mình, nhắm mắt cứ thế thiếp đi, hơn cả tiếng sau cũng không có động tác dư thừa nào.

Lớn lên trong hoàn cảnh hỗn tạp, từ nhỏ Lê Thúy đã luyện được giác quan nhạy cảm đối với nguy hiểm cao độ. So với hầu hết những người cậu từng gặp, Lục Thương che giấu cảm xúc kín đáo hơn nhiều, tuy cậu không thể đoán được trong lòng y đang nghĩ gì, nhưng sâu trong tiềm thức lại truyền ra thông tin rằng, người đàn ông này không hề có ý đó với cậu. Lê Thúy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nằm trong chăn nhúc nhích một tí, cố gắng để đầu mình kề sát cánh tay của đối phương, còn cơ thể vẫn duy trì khoảng cách tương tự, không vượt ranh giới cũng không tỏ ra quá xa lạ.

Bốn phía yên tĩnh trở lại, ngoài phòng có tiếng mưa rơi khe khẽ như có như không, tạo cảm giác không chân thực. Lê Thúy ngần này tuổi đầu nhưng đây là lần đầu tiên chung giường chung gối với người khác, cứ luống cuống không biết phải làm sao, thậm chí còn không dám ngủ, sợ mình đánh thức người bên cạnh, vài lần muốn trở mình đều phải cố nhịn xuống. Trên người Lục Thương có mùi sữa tắm nhàn nhạt, dễ ngủ vô cùng. Chìm giữa mùi hương này, đầu óc Lê Thúy rối bời, cậu nằm ngay đơ đến sau nửa đêm mới từ từ thiếp đi.

Một đêm không mộng.

Khí hậu của thành phố này không hề liên quan đến hai chữ “dễ chịu”, ngày mưa âm u ẩm ướt bao giờ cũng kéo dài thật lâu, đợi đến khi bệnh nhân thấp khớp xếp hàng dài đến tận cổng bệnh viện, mưa lạnh liên miên mới có xu hướng giảm bớt, đêm đó cuối cùng tuyết cũng rơi.

Khi tỉnh lại Lê Thúy thất thần trong thoáng chốc, đến khi phản ứng lại mới nhớ ra mình ở chỗ nào, trong phòng không một bóng người, đầu giường đặt áo ngủ mà Lục Thương thay ra.

“Cạch” một tiếng cửa mở, Lê Thúy từ từ cảm thấy căng thẳng, người đến không phải Lục Thương mà là một bác gái lớn tuổi.

“Tỉnh rồi hả?” Bác gái tươi cười đi tới, mở toang rèm cửa sổ, cầm lấy quần áo ở đầu giường, “Dưới lầu đã chuẩn bị điểm tâm, rửa mặt rồi xuống ăn đi.”

“Cảm ơn.” Lê Thúy nhớ lại, đây là nữ đầu bếp ở nhà họ Lục, Lục Thương thường gọi là chị Lộ. Bác gái này trông rất hiền lành, mặt mày luôn cười tươi rói, Lê Thúy rất có thiện cảm với bà, nhin không được hỏi thêm một câu: “Ông chủ Lục đâu rồi ạ?”

“Ngài ấy đến công ty rồi, sao nào, cháu muốn đi tìm ngài ấy hả?”

Lê Thúy không khỏi kinh ngạc: “Được không ạ?”

“Không được.” Dì Lộ cười nói.

Lê Thúy: “.....”

“Chọc cháu thôi,” Dì Lộ có vẻ cũng thích cậu nhóc này, “Ông chủ Lục đã dặn dò, bảo cháu ở nhà dưỡng vết thương ở chân, buổi chiều bác sĩ Lương sẽ tới đây châm cứu cho cháu.”

Chờ Lê Thúy đi xuống lầu mới biết những việc Lục Thương dặn dò không chỉ đơn giản như dì Lộ nói, cậu còn có một lớp dạy kèm riêng buổi sáng phải học.

Lê Thúy chưa từng thật sự đến trường, đối với hình thức giảng dạy của hệ thống giáo dục trong nước, cậu chẳng có khái niệm gì, cũng may thầy giáo mà Lục Thương tìm đến không quá khắt khe, nhanh chóng xem xét tình hình của cậu rồi tiến hành điều chỉnh.

Thật ra Lê Thúy cũng có nền tảng căn bản, chỉ là thỉnh thoảng không liên hệ được giữa chữ và âm, âm và ý, vừa được thầy nhắc là lập tức xâu chuỗi lại nhớ ra ngay.

“Trò không giống như mới tiếp xúc với chữ lần đầu, có phải trước đây từng học rồi không?” Thầy giáo dạy kèm họ Hoàng đeo cặp kính viền vàng, nét mặt nghiêm nghị.

Lê Thúy suy nghĩ một lát, đáp: “Không nhớ nữa, chỉ cảm thấy mấy thứ này quen mắt lắm.”

Thầy Hoàng gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Buổi trưa Lương Tử Thụy tới đúng hẹn, không giống vẻ hăng hái mọi ngày, hôm nay anh chàng trông vô cùng uể oải, ngay cả lúc châm cứu cũng ngập ngừng dài.

“Bác sĩ Lương không nghỉ ngơi tốt ạ?”

Lương Tử Thụy tức tối gật đầu: “Tôi và ông chủ Lục nhà cậu không giống nhau, tôi làm công cho người ta, tôi qua thức trắng đêm viết đơn thí nghiệm, sáng giờ chưa được ngủ, buồn ngủ chết đi được.”

Đối với những người học rộng tài cao, Lê Thúy luôn ấp ủ một loại cảm giác hâm mộ đặc biệt, hơn nữa sự hâm mộ ấy còn được cậu biểu đạt bằng ngôn từ mộc mạc, chọc cho Lương Tử Thụy cười ha ha.

Máy hát vừa mở, Lương Tử Thụy nhin không được chọc ghẹo Lê Thúy, kể vài chuyện lý thú khi mình đi học ở Mỹ cho Lê Thúy nghe, kể một hồi tự mình cười hô hố trước, so ra thì Lê Thúy bình tĩnh hơn nhiều, đương nhiên chủ yếu là vì cậu nghe không hiểu, đành phải lóng ngóng cười hòa theo.

Sau một lúc lâu, Lương Tử Thụy bắt đầu nhở châm, không khỏi nhìn Lê Thúy thêm vài lần. Anh từng nghe chú Viên kể về Lê Thúy, trong những năm quan trọng nhất để bồi dưỡng tính cách đều bị ngược đãi, thế mà trên người chẳng hề lấy nhiễm khí chất du thủ du thực, quả đúng là hiếm thấy. Tuy rằng thỉnh thoảng cũng tỏ ra câu nệ, nhưng không ngượng nghịu hay có khuynh hướng rối loạn nhân cách phản xã hội, trên người còn có một loại cảm giác ung dung khó tả, điểm này trái lại rất giống Lục Thương.

Cũng do số phận trêu người, nếu Lê Thúy được sinh ra trong một gia đình hoàn chỉnh, được chăm chút bồi dưỡng, nói không chừng mai này sẽ trở thành châu báu.

“Máu bầm vẫn chưa tan hết, mấy ngày tới không nên chạy loạn, trước khi ngủ phải chườm nóng, có tiền triển gì thì liên hệ tôi ngay.”

Lê Thúy gật đầu, đáp lại một nụ cười cảm kích.

Trời tối, lò sưởi cháy rừng rực, cả căn nhà đều bị hun nóng hổi. Lương Tử Thụy đi rồi, Lê Thúy cầm sách giáo khoa mà thầy Hoàng để lại lật tới lật lui đọc đi đọc lại, thích thú không rời tay, làm xong bài tập được giao còn cảm thấy chưa tận hứng, cậu lơ mơ tìm hai chữ “Lục Thương” trong sách giáo khoa, dùng

bút chì nghiêm túc viết lại, viết chồng lên nhau, sau đó nằm sấp ngủ trên sô pha, ngay cả Lục Thương về khi nào cũng không biết.

Chú Viên muốn sang đây gọi cậu, nhưng lại bị Lục Thương đi sát theo sau ngăn cản, ra hiệu cho chú Viên về trước đi.

Tư thế ngủ của Lê Thúy không hẳn là đẹp, nhưng rất an tĩnh, thân thể cuộn lại, hai tay khoanh trước ngực, nửa khuôn mặt vùi vào sô pha, là một tư thế dễ phòng. Lục Thương ngồi xuống bên cạnh, lấy quyển sách giáo khoa ra khỏi ngực cậu, bên trên viết vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, bút lực mạnh mẽ, nhìn ra là có cố gắng, có điều vẫn chưa thành thạo, nét bút trông còn đơ lăm.

Nhìn thấy tên mình giữa đồng chữ, Lục Thương dời mắt sang cậu trai trẻ bên cạnh.

Da Lê Thúy trắng muốt, không giống kiểu trắng mà người trưởng thành tự dưỡng, màu da của cậu ấy thiên về trẻ con hơn, không có chút tì vết nào. Kể ra cũng lạ, trên người cậu ấy có nhiều vết thương như vậy, thế mà trên mặt lại chẳng bị sao, không biết có phải do gương mặt này quá hoàn hảo hay không, ngay cả người bạo hành cũng không nở xuống tay.

Lê Thúy mơ màng tỉnh lại, cả người căng cứng, chậm rãi ngồi dậy: “Ông chủ Lục.”

“Mai một buổi ngủ phải lên giường ngủ.”

Lê Thúy “ồ” một tiếng, giọng nói lẫn với giọng mũi: “Em định chờ anh về.”

Lục Thương dừng một chút, nhẹ giọng hỏi: “Có phải không quen ở nhà một mình không?”

Lê Thúy đã quen sống một mình, không có chuyện quen hay không quen, nhưng Lục Thương hỏi vậy là vì quan tâm cậu, hiển nhiên cậu sẽ không phản bác, cậu ngẫm nghĩ, tìm từ nói: “Bình thường ông chủ Lục ở nhà đều như vậy sao?”

“Phải.” Lục Thương cúi đầu, nghĩ một lát rồi nói: “Sáng mai tôi dẫn cậu đến công ty chơi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tam>